

Генсіровський Є.О.

*здобувач кафедри адміністративного, кримінального права і процесу Міжнародний
університет бізнесу і права
ORCID ID: 0009-0007-0808-2708*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ПРИРОДА ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ІНФРАСТРУКТУРНИХ ПРОЕКТІВ

Постановка проблеми. Звертаючись до характеристики державно-приватного партнерства щодо реалізації інфраструктурних проектів як адміністративно-правової категорії, передусім, варто зосередити увагу на теоретико-правових витоках зазначеного феномену, який у своїй основі має економічне підґрунтя, що проявляється, в першу чергу, у дефіциті бюджетних коштів, необхідних для реалізації функцій щодо створення та забезпечення діяльності соціальної, транспортної та енергетичної інфраструктури держави.

Таким чином, формування цілісного уявлення про державно-приватне партнерство, як наукової категорії, передбачає застосування комплексного підходу, який передбачає ретельний аналіз наукових джерел різних за своїм об'єктом регулювання галузевих наук, зокрема: економічних, правових, державно-управлінських, філологічних тощо.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Аналіз сутності державно-приватного партнерства як наукової категорії здійснено в роботах О.Ю. Амосова, М.С. Андрієнко, А.О. Білоус, А.О. Даниленко, А.І. Кредісов, К.О. Латишева, І.І. Литвина, В.Я. Малиновського, К.В. Павлюка, С.М. Павлюка, П.М. Петровського, Т.Б. Семенчук, І.М. Труніної, М.О. Циганкової, В.Д. Чернія, І.П. Яковлєва та інших відомих учених. Водночас, потребують подальшого наукового осмислення напрямки наукового пошуку, пов'язані зі з'ясуванням адміністративно-правової природи державно-приватного партнер-

ства, з огляду на недостатню розробленість зазначеного питання у науковій літературі з адміністративного права.

Формування цілей статті (постановка завдання). Метою статті є теоретико-правовий аналіз адміністративно-правової природи державно-приватного партнерства щодо реалізації інфраструктурних проектів.

Виклад основного матеріалу. Виходячи з міжгалузевого характеру взаємовідносин між державою та приватним сектором економіки, сутність цього різновиду взаємодії проявляється у специфічній системі правових, фінансових, економічних та інших відносин, формальних та неформальних норм, правил поведінки, звичаїв, традицій, а також пов'язаних з ними інституційних обмежень, які є зовнішніми та внутрішніми факторами, характерними для проектів подібного типу.

Крім того, важливою сутнісною характеристикою державно-приватного партнерства виступає мінімальне використання інструментів державного регулювання зазначеного різновиду публічно-управлінських відносин, оскільки зазначений вид взаємодії заснований на рівності сторін, шляхом здійснення взаємовигідного вибору обома суб'єктами відповідних організаційно-правових форм і бізнес-технологій у сфері господарської діяльності, з метою досягнення визначених ними цілей протягом певного терміну та на контрактній основі.

Отже, характерною рисою державно-приватних партнерських взаємовідносин є поєд-

нання публічного та приватного інтересу, в процесі досягнення спільних цілей взаємодії держави та бізнесу у різних галузях економіки, зокрема, під час реалізації великих загальнодержавних чи регіональних проєктів у сфері виробничої та комунальної інфраструктури, а саме: житлово-комунальному господарстві, електроенергетиці, телекомунікації, транспортній інфраструктурі тощо.

Створюючи та заохочуючи такі публічно-приватні партнерські відносини, держава удосконалює ефективність методів адміністрування у сфері господарювання, перекладаючи функції управління державною власністю на приватний сектор, який, у свою чергу, користуючись державними активами та гарантіями, активно використовує організаційно-управлінські важелі впливу на суспільні відносини у галузі функціонування виробництва, залучає інвестиції у бізнес-проєкти, мінімізує ризики підприємницької діяльності тощо.

У той же час, з'ясування сутності державно-приватного партнерства тісно пов'язано із визначенням ключових понятійних категорій окресленої сфери суспільних відносин, які мають не тільки теоретичне, але й прикладне значення, оскільки безпосередньо впливають на ефективність реалізації публічно-приватних відносин.

Варто констатувати, що переважна більшість публікацій, пов'язаних із аналізом теоретичних підходів до визначення поняття державно-приватного партнерства, належать представникам економічних наук.

Зокрема, А.О. Білоус наголошує на необхідності тлумачення державно-приватного партнерства, в якості інституціонального та організаційного альянсу між державою й бізнесом для реалізації національних і міжнародних, масштабних і локальних, але завжди суспільно значущих проєктів у широкому спектрі сфер діяльності [1, с. 301].

Представляється, що сформульоване А.О. Білоусом визначення державно-приватного партнерства відзначається наявністю

деяких формулювань, які потребують змістовного уточнення. Наприклад, словосполучення «суспільно значущі проєкти», хоча й не викликає особливих труднощів щодо свого загального сприйняття, в якості важливих державних ініціатив, спрямованих на забезпечення сталого економічного розвитку держави, але, в той же час, не містить конкретизованого зовнішнього закріплення на нормативно-правовому рівні.

Лише через розуміння поняття суспільно значущих послуг, закріпленого в частині першій статті 1 Закону України «Про державно-приватне партнерство» [2], можна опосередковано дійти висновку, що суспільно значущі проєкти – це інфраструктурні та соціальні проєкти, що мають стратегічне значення для держави та суспільства, реалізація яких, на умовах державно-приватного партнерства, дозволяє поєднати ресурси та компетенції державного і приватного секторів для досягнення спільних цілей.

А.І. Кредісов переконаний, що державно-приватне партнерство – це домовленість між державною і приватними структурами про спільну реалізацію суспільно-значущих проєктів найбільш ефективним способом і за більш низької вартості, ніж держава зможе здійснювати самостійно [3, с. 6].

Аналіз вищевказаного твердження також дає підстави для висновку, що його автор використовує ряд дефінітивних конструкцій, які не визначені нормами чинного законодавства. Насамперед, йдеться про такі словосполучення, як: «приватні структури», «найбільш ефективний спосіб» тощо, зміст яких потребує уточнення.

Наприклад, під час розкриття змісту терміну «приватні структури», варто розуміти, що вказана дефінітивна конструкція відсутня в нормах чинного законодавства. Зазначений факт обумовлює розмитість та неконкретизованість терміну «приватні структури», який може мати різні тлумачення. Натомість, законодавство використовує більш конкретно визначені терміни, такі як «юридичні

особи приватного права» [4; 5], «недержавні суб'єкти господарювання» [6], «приватні підприємства» [7] тощо.

Що стосується використаного А.І. Кредісовим терміну «найбільш ефективний спосіб», який використовується автором у контексті визначення порядку реалізації суспільно-значущих проектів органами державою та бізнесом, варто звернути увагу на термінологічну конструкцію «ефективність здійснення державно-приватного партнерства», яка здобула нормативно-правове закріплення в Порядку проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства, затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2011 р. № 384 [8].

Із змісту вищевказаного Порядку випливає, що ефективність здійснення державно-приватного партнерства досягається шляхом застосування спеціального механізму, який включає спеціальну процедуру підготовки та проведення конкурсу, метою якого є визначення приватного партнера, який забезпечить створення найкращих умов здійснення державно-приватного партнерства.

У науковій літературі мають місце й інші визначення поняття державно-приватного партнерства, які розкривають його своєрідність та особливий порядок реалізації. Наприклад, М. Циганкова акцентує увагу на унікальності механізму державно-приватного партнерства, який дає змогу реалізовувати інвестиційні проекти без використання фінансових пілг [9, с. 102]. На думку К. Павлюка та С. Павлюка, трактування поняття державно-приватного партнерства включає конструктивну взаємодію держави, приватного сектору, громадянських інститутів в економічній, політичній, соціальній, гуманітарній та інших сферах суспільної діяльності [10]. Визначення державно-приватного партнерства як особливого інституційного середовища, яке слугує важливою передумовою для реалізації державних та приватних інтересів під час запровадження новітніх економічних бізнес-проектів сформулював Г. Едковіц, який

акцентує увагу на дослідженні питань формування нового інституціонального середовища як передумови мотивації приватного сектора до участі в державно-приватному партнерстві [11, с. 15].

Отже, проаналізовані автором наукові підходи дозволяють виокремити ряд сутнісних ознак, які характеризують державно-приватне партнерство, як економіко-правову категорію, до числа яких віднесено:

- розподіл потенційних ризиків між державним та приватним партнерами;
- залучення приватних інвестицій в проекти, які мають загальнодержавне значення;
- довгостроковість партнерських відносин, спрямованих на забезпечення стабільності та передбачуваності реалізації проекту;
- орієнтація на досягнення взаємовигідного результату, спрямованого на досягнення певних показників ефективності проекту;
- спільне фінансування з боку держави та приватного партнера.

Разом з тим, обраний у дослідженні напрямок наукового пошуку зобов'язує автора проаналізувати підходи до розуміння державно-приватного партнерства, як адміністративно-правової категорії.

У цьому контексті, варто проаналізувати легальне визначення державно-приватного партнерства, яке закріплене у статті 1 Закону України «Про державно-приватне партнерство», в якості якого визначено співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів, що згідно із Законом України «Про управління об'єктами державної власності» здійснюють управління об'єктами державної власності, органів місцевого самоврядування, Національною академією наук України, національних галузевих академій наук (державних партнерів) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, установ, організацій (приватних партнерів), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими зако-

нодавчими актами, та відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним цим Законом [2].

Виникає запитання щодо коректності віднесення до числа державних партнерів органів місцевого самоврядування, поряд із органами державної влади, оскільки на найвищому, конституційному рівні статус вищевказаних органів розмежований, що впливає з їх термінологічного розмежування, шляхом використання у змісті багатьох статей Конституції словосполучення «органи державної влади та органи місцевого самоврядування».

Отже, у змісті статті 1 Закону «Про державно-приватне партнерство», передусім, звертає на себе увагу віднесення до числа державних партнерів органів місцевого самоврядування, які фактично прирівняні нормотворцем до органів державної влади. Між тим, відповідно до статті 2 Закону України «Про місцеве самоврядування», місцеве самоврядування в Україні - це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади - жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста - самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України [12].

Крім того, частиною 2 цієї ж статті встановлено суб'єктів здійснення місцевого самоврядування, до числа яких віднесено територіальні громади сіл, селищ, міст, які здійснюють місцеве самоврядування як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст.

Отже, нормотворець, визначивши належність органів місцевого самоврядування до числа державних партнерів, фактично визнав органи місцевого самоврядування, поряд із органами державної влади, в якості суб'єктів державного управління в галузі державної власності, що, на нашу думку, носить спірний характер.

Зокрема, статтею 4 Закону України «Про управління об'єктами державної власності», визначено суб'єктів управління об'єктами державної власності, до числа яких віднесено:

- Кабінет Міністрів України;
- центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері управління об'єктами державної власності;
- міністерства, інші органи виконавчої влади та державні колегіальні органи;
- Фонд державного майна України;
- органи, що забезпечують діяльність Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України;
- органи, які здійснюють управління державним майном відповідно до повноважень, визначених окремими законами;
- державні господарські об'єднання, державні холдингові компанії, інші державні господарські організації (далі - господарські структури), державне підприємство, установа, організація або господарське товариство, 100 відсотків акцій (часток) якого належить державі або іншому господарському товариству, 100 відсотків акцій (часток) якого належать державі;
- Національна академія наук України, галузеві академії наук [6].

Аналіз вищевказаної норми дозволяє дійти висновку, що законодавець не визначив органи місцевого самоврядування серед суб'єктів державного управління в галузі об'єктів державної власності. Відтак, дискусійним, на нашу думку, є використання прикметника «державний» в контексті понять «державний партнер», «державно-приватне партнерство», оскільки в статті 1 Закону «Про державно-приватне партнерство», на нашу думку, йдеться про більш широке коло партнерів як суб'єктів державного управління об'єктами державної власності.

Аналогічної думки щодо помилковості віднесення органів місцевого самоврядування до числа суб'єктів державного управління, притримується й В.Д. Черній, який правильно

вказує, що в разі визначення поняття «державне управління» з вузької точки зору – як такого, що здійснюється органами державної влади, навряд чи органи місцевого самоврядування можуть входити до механізму державного управління як одного з його елементів [13, с. 57].

На теперішній час, багатьма вченими підтримується науковий підхід, відповідно до якого, для позначення системи місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування використовується термін «місьцеве управління», що включає «місьцеве самоврядування» і «місьцеве (державне) управління», здійснюване місцевими органами виконавчої влади, якими є місцеві державні адміністрації та територіальні підрозділи центральних органів виконавчої влади» [14, с. 4].

Варто погодитися із доцільністю використання вищевказаної термінології. Водночас, її використання не дає нам відповіді на запитання щодо обрання єдиного знаменника, яким мають бути позначені органи, визначені у статті 1 Закону України «Про державно-приватне партнерство». З метою вирішення цього завдання, обґрунтованою є позиція тих науковців, які пропонують використовувати термін «публічне управління (публічне адміністрування)», для позначення системи державних органів різних гілок влади, діяльність яких має управлінський (адміністративний) характер стосовно об'єктів права державної власності.

На переконання більшості вчених, державне управління реформується в публічне [15, с. 21]. Тому часто в науці й на практиці як рівноцінний заміник терміна «управління» застосовують слово «адміністрація», причому йдеться не про керівництво якогось органу чи організації, а про власне процес здійснення управління (адміністрування) [16, с. 192].

У науковій літературі можна знайти численні тлумачення терміну «публічний», проте, його головною характеризуючою ознакою вчені визначають зосередження публічного

адміністрування на об'єкті правового регулювання, в якості якого виступає громадянське суспільство. Зокрема, І. Яковлев, виокремлює в якості пріоритетної мети використання терміну «публічний» наявність суспільного (публічного) інтересу, що гарантує загальне благо громадянського суспільства, його стабільний розвиток у поєднанні із забезпеченням і підтриманням дійових інститутів саморегуляції. Водночас, у довідковій літературі термін «публічний» додатково говорить про необхідність інформаційної взаємодії органів державної влади з суспільством, що стала однією з якісних ознак управлінської діяльності [17, с. 17].

Варто також погодитися із твердженням Т. Семенчук щодо розуміння публічного адміністрування в якості механізму, спрямованого на забезпечення надання суспільству послуг щодо законодавства, а з іншого – реалізацію обраного типу політики, яку втілюють державні службовці, яким було делеговано повноваження під час волевиявлення народу на виборах, як в межах країни, так і за кордоном, у всіх напрямках її прояву [18, с. 388].

Важливе значення для теоретико-правового розуміння державно-приватного партнерства, як публічно-управлінської діяльності, має висновок О.Ю. Амосова, який представляє публічне адміністрування в широкому розумінні, як комплексне функціонування усіх гілок влади, зокрема, законодавчої, виконавчої та судової [19, с. 12].

Здебільшого вчені вважають, що саме адміністрування є тим керівним процесом, який впливає на публічний та приватний сектори. Відповідно, публічне адміністрування – його різновид, секторна приналежність, яка навіть назвою репрезентує орієнтацію на загальне благо [с. 26].

Отже, з метою уточнення понятійно-категорійного апарату, в межах обраного автором об'єкта наукового дослідження, представляється доцільним у статті 1 Закону України «Про державно-приватне партнерство» використовувати категорію «публічний»,

з метою характеристики партнерських взаємовідносин між державою та бізнесом, шляхом використання замість терміну «державно-приватне партнерство» більш широке поняття «публічно-приватне партнерство», як таке, що більш точно відповідатиме природі публічно-приватних відносин та включатиме до числа публічних партнерів, поряд із органами державної влади, також і органи місцевого самоврядування.

Разом з тим, треба враховувати й той факт, що, згідно теми обраного нами дослідження, адміністративно-правове регулювання державно-приватного партнерства здійснюється у специфічній сфері суспільних відносин – галузі інфраструктури, яка відіграє надзвичайно важливу роль на сучасному етапі економічного розвитку держави.

Варто констатувати, що на теперішній час у національному законодавстві поняття інфраструктури держави досі не сформовано, рівно, як і не визначено критерії віднесення об'єктів до числа інфраструктурних. Окремі спроби вирішення вищевказаного завдання були здійснені законодавцем, шляхом прийняття Закону України «Про критичну інфраструктуру» [21]. Разом з тим, аналіз статті 1 цього закону дає підстави для висновку, що формування поняття критичної інфраструктури здійснюється вказівкою на сукупність відповідних об'єктів, перелік яких не конкретизується.

Законодавець лише вказує, що до числа таких об'єктів належать об'єкти інфраструктури, системи, їх частини та їх сукупність, які є важливими для економіки, національної безпеки та оборони, порушення функціонування яких може завдати шкоди життєво важливим національним інтересам.

Висновки. Отже, характеризуючи стан правового регулювання державно-приватного партнерства щодо реалізації інфраструктурних проектів, варто виокремити його особливості, до числа яких віднесено:

– багаторівневості та фрагментарності нормативно-правової бази;

– домінування публічного інтересу в суспільних відносинах, які слугують об'єктом регулюючого впливу;

– галузевий характер регулюючого впливу норм адміністративного права;

– державно-приватне партнерство виступає в ролі центрального інструменту, за допомогою якого здійснюється адміністрування інфраструктурними проектами.

У загальному підсумку вважаємо за доцільне зробити ряд висновків, а саме:

Розкриваючи сутність державно-приватного партнерства щодо реалізації інфраструктурних проектів, як адміністративно-правової категорії, варто зазначити, що характерною рисою державно-приватних партнерських взаємовідносин є поєднання публічного та приватного інтересу, в процесі досягнення спільних цілей взаємодії держави та бізнесу у різних галузях економіки, зокрема, під час реалізації великих загальнодержавних чи регіональних проектів у сфері виробничої та комунальної інфраструктури, а саме: житлово-комунальному господарстві, електроенергетиці, телекомунікації, транспортній інфраструктурі тощо.

Створюючи та заохочуючи такі публічно-приватні партнерські відносини, держава удосконалює ефективність методів адміністрування у сфері господарювання, делегуючи функції управління державною власністю суб'єктам приватного права, які, у свою чергу, користуючись державними активами та гарантіями, активно використовують організаційно-управлінські важелі впливу на суспільні відносини у галузі функціонування виробництва, залучають інвестиції у бізнес-проекти, мінімізують ризики підприємницької діяльності тощо.

Разом з тим, поняття «інфраструктура» в адміністративно-правовому значенні виступає об'єктом публічного адміністрування, шляхом застосування особливого механізму правового регулювання з боку держави. Іншими словами, інфраструктура, як адміністративно-правова категорія, виступає

у вигляді сукупності стратегічно важливих для забезпечення національної безпеки держави, об'єктів, систем та послуг, які визначені об'єктами адміністративно-правового регулювання, з метою забезпечення їх ефективного та безпечного функціонування.

З метою уточнення понятійно-категорійного апарату, обґрунтовано доцільність використання у статті 1 Закону України «Про державно-приватне партнерство» категорії «публічний», як характерної ознаки партнерських взаємовідносин між державою та бізнесом, шляхом використання замість терміну «державно-приватне партнерство» більш широкого поняття «публічно-приватне партнерство», як такого, що більш точно відповідає природі публічно-приватних відносин та відносить до числа публічних партнерів, поряд із органами державної влади, також і органи місцевого самоврядування.

Державно-приватне партнерство щодо реалізації інфраструктурних проєктів визначено автором в якості юридично оформленої, на основі договору (контракту), довгострокової співпраці між суб'єктом публічного права (державою в особі органів державної влади, органами місцевого самоврядування, державними або комунальними підприємствами, установами, організаціями) та одним або кількома суб'єктами приватного права (фізичними або юридичними особами, їх об'єднаннями), з метою проєктування, будівництва, реконструкції, модернізації, фінансування, управління та/або експлуатації об'єктів інфраструктури, що мають стратегічне значення для держави та суспільства, на умовах розподілу ризиків, відповідальності, ресурсів та компетенцій між партнерами при збереженні за публічним партнером права власності на об'єкт партнерства або здійснення контролю за його функціонуванням.

Характерні ознаки державно-приватного партнерства як адміністративно-правової категорії: а) інструментом адміністративно-правового регулювання відносин між державним та приватним партнерами є юридично оформлена угода, яка визначає права, обов'язки, відповідальність, механізми співпраці, розподіл ризиків, терміни реалізації інфраструктурного проєкту тощо; б) однією зі сторін у партнерських взаємовідносин є суб'єкт публічного права, наділений державно-владними повноваженнями; в) мета державно-приватного партнерства має комплексний характер, оскільки спрямована на розвиток інфраструктури, надання якісних адміністративних послуг, підвищення ефективності управління державним майном тощо; г) узгоджений розподіл ризиків між державним та приватним партнером, шляхом визначення відповідальності кожної сторони за виконання своїх зобов'язань; д) довгостроковий характер співробітництва; е) збереження контролю держави за функціонуванням об'єкта інфраструктури та якістю надання адміністративних послуг; ж) регулювання відносин державно-приватного партнерства переважно нормами адміністративного права.

Анотація

У статті проаналізовано теоретико-правові підходи до розуміння адміністративно-правової природи державно-приватного партнерства щодо реалізації інфраструктурних проєктів. Виокремлено особливості стану правового регулювання окресленої сфери суспільних відносин, до числа яких віднесено: багаторівневність та фрагментарність нормативно-правової бази; домінування публічного інтересу в суспільних відносинах, які слугують об'єктом регулюючого впливу; галузевий характер регулюючого впливу норм адміністративного права; державно-приватне партнерство виступає в ролі центрального інструменту, за допомогою якого здійснюється адміністрування інфраструктурними проєктами. Виокремлено характерну рису державно-приватних партнерських взаємовідносин, якою є поєднання публічного та приватного інтересу, в процесі досягнення спільних цілей взаємодії держави та бізнесу. Обґрунтовано

доцільність використання у статті 1 Закону України «Про державно-приватне партнерство» категорії «публічний», як характерної ознаки партнерських взаємовідносин між державою та бізнесом. Сформульовано визначення державно-приватного партнерства щодо реалізації інфраструктурних проектів як юридично оформленої, на основі договору (контракту), довгострокової співпраці між суб'єктом публічного права (державою в особі органів державної влади, органами місцевого самоврядування, державними або комунальними підприємствами, установами, організаціями) та одним або кількома суб'єктами приватного права (фізичними або юридичними особами, їх об'єднаннями), з метою проектування, будівництва, реконструкції, модернізації, фінансування, управління та/або експлуатації об'єктів інфраструктури, що мають стратегічне значення.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, інфраструктурні проекти, адміністративне право, бізнес, національна безпека, суб'єкти публічного права, суб'єкти приватного права.

Gensirovskyi Ye.O. Administrative and legal nature of public-private partnership in respect of the implementation of infrastructure projects

Summary

The article analyzes theoretical and legal approaches to understanding the administrative and legal nature of public-private partnership in the implementation of infrastructure projects. The peculiarities of the state of legal regulation of the outlined sphere of social relations are highlighted, including: multilevel and fragmented regulatory framework; dominance of public interest in social relations that serve as the object of regulatory influence; sectoral nature of the regulatory influence of administrative law norms; public-private partnership acts as a central tool through which infrastructure project administration is carried out. A characteristic feature of public-private partnership relations is highlighted, which is the combination of public and private interest in the process of achieving common goals of interaction between the state and business. The expediency of using the category «public» in Article 1 of the Law of Ukraine «On Public-Private Partnership» as a characteristic feature of partnership relations between the state and business is substantiated. A definition of public-private partnership for the implementation of infrastructure projects is formulated as a legally formalized, long-term cooperation based on an agreement (contract) between a public law entity (the state represented by state authorities, local governments, state or municipal enterprises, institutions, organizations) and one or more private law entities (individuals or legal entities, their associations), for the purpose of designing, building, reconstructing, modernizing, financing, managing and/or operating infrastructure facilities of strategic importance.

Key words: public-private partnership, infrastructure projects, administrative law, business, national security, public law entities, private law entities.

Список використаних джерел:

1. Білоус А.О. Світовий досвід впровадження системи державно-приватного партнерства в Україні. Актуальні проблеми міжнародних відносин. 2013. Вип. 112 (2). С. 299–306.
2. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 № 2404-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 40. Ст. 524.
3. Кредісов А.І., А.О. Білоус Державно-приватне партнерство: світовий досвід та його використання в Україні. *Економіка України*. 2016. № 2(651). С. 4–15.
4. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. №№ 40-44. Ст. 356.

5. Про порядок утворення юридичних осіб публічного права та затвердження їх статутів (положень) : Лист Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва від 14.09.2004 № 6284 / Офіційний вісник Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v6284563-04#Text>.
6. Про управління об'єктами державної власності : Закон України від 21.09.2006 № 185-V. *Відомості Верховної Ради України*. 2006. № 46. Ст. 456.
7. Щодо створення приватного підприємства та оформлення змін до статуту підприємства: Лист Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва від 25.04.2008 № 3696. URL: https://ips.ligazakon.net/document/view/dp2326?an=25&ed=2008_04_25.
8. Деякі питання організації здійснення державно-приватного партнерства : Постанова Кабінету Міністрів України; Порядок від 11.04.2011 № 384. Офіційний вісник України. 2011. № 28. Ст. 1168.
9. Циганкова М.О. Ідентифікація інвестиційного партнерства держави та бізнесу. Економіка і прогнозування. 2006. № 2. С. 101–116.
10. Павлюк К.В., Павлюк С.М. Сутність і роль державно-приватного партнерства в соціально-економічному розвитку держави. Наукові праці КНТУ. 2010. № 17. URL: http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/npkntu_e/2010_17/stat_17/02.pdf.
11. Etzkowitz Henry. The triple helix: university-industry-government innovation in action. New York; London: Routledge, 2008. 164 p.
12. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170.
13. Черній В.Д. Адміністративно-правове регулювання функціонування системи органів місцевого самоврядування в Україні: стан дослідженості. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Сер.: Юриспруденція. 2020 № 45. С. 56-60.
14. Литвин І.І. Адміністративно-правове регулювання взаємодії місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Запоріжжя, 2009. 22 с.
15. Петровський П.М. Проблема розуміння в контексті розвитку публічного управління в Україні. Ефективність державного управління. 2017. Вип. 1. С. 21–27.
16. Малиновський В.Я. Державне управління : навч. посіб. 2-ге вид., доповн. та переробл. Київ : Атіка, 2003. 576 с.
17. Яковлев І.П. Форми і методи публічного адміністрування у державній митній справі : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2016. 224 с.
18. Семенчук Т.Б. Сутність категорії «публічне адміністрування» та передумови її формування. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2013. Вип. 42. С. 385–390.
19. Амосов О.Ю. Публічне адміністрування: методологічний контекст. Публічне управління ХХІ століття: від соціального діалогу до суспільного консенсусу : зб. тез до XIV Міжнар. наук. конгресу. Харків : Вид-во ХарРІ НАДУ «Магістр», 2014. С. 12–13.
20. Даниленко А.О. Доктринальні підходи до визначення поняття публічного адміністрування. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2019. № 4 (1). С. 25-27.
21. Про критичну інфраструктуру : Закон України від 16.11.2021 № 1882-ІХ. *Відомості Верховної Ради*. 2023. № 5. Ст. 13.